

Kővári Károly †

(Bécs, 1912. június 21. – Budapest, 1978. április 20.)

Gimnazista korában kezdett síelni. Versenyzett alpesi és északi számokban egyaránt. Bajnoki címet szerzett szlalomban és 50 kilométeres sífutásban, síugrásban is szép eredményeket ért el, nyert északi összetett bajnokságot (ugrás és futás). 1932-től 1935-ig a Budapesti Budai Torna Egylet (BBTE) versenyzője, 1933-ban a világbajnokságon 9. helyezett magyar sífutó-váltó tagja. 1936-ban kerül a BSZKRT-ba, és abban az évben indult a garmisch-partenkircheni téli olimpia alpesi számaiban. A mezőny első harmadában végzett, ami magyar síelőtől abban az időben is szép eredménynek számított. 1936-tól 1948-ig a magyar alpesi és északi síválogatott tagja volt. 1942-től a magyar északi síválogatott szövetségi kapitánya – már edzőként is tevékenykedett, szervezte a szakosztály életét. 1934-től 1947-ig hétszeres magyar bajnok. 1933-tól 1950-ig tízszeres csapatbajnok. Az 1948-as St. Moritzban rendezett olimpián is versenyzett.

Munkája nyomán Mátraházán, majd Galyatetőn komoly síélet alakult ki. Az Előrének itt szerzett síházat. Az erdészettel együtt pályákat jelöltek ki, liftet építettek. A Szilassi úton (Szabadság-hegy) is kaptak egy kétszobás házat és egy kertet, ahol edzéseket tarthattak. Itt egy kisebb sáncot építettek az ugróknak, ősszel teherautóval hordták ide a műjégről a kotralékot, és azon edzettek.

1948-ban kezdett vitorlázással foglalkozni. Dolesch Ivánt síelőként ismerte meg, akivel jó barátok lettek. Mindketten jártak a Dunára evezni. Ma már nehéz megállapítani, hogy melyiküknek jutott eszébe a vitorlázás, vagy az, hogy az 1948-ban az államosított Hungária Yacht Club telepére pályázzanak. Összefogtak és sikerrel jártak. Eleinte nagyhajókkal kezdték szervezni a versenysportot. Kővári maga is versenyzett, de egyre kevesebb ideje jutott erre, ezért a hajóját eladta, és sportvezetőként tevékenykedett tovább. Dolesch Földvára került, és a Honvéd vezetője lett. Rivalizálásuk a magyar vitorlássport fejlődését eredményezte. Mindketten nagy energiákat mozgósítottak, hogy versenyzőik legyőzzék a másikét. Közben a személyes barátság és tisztelet megmaradt közöttük. Más vezetői, edzői stílust képviseltek. Kővárinál biztonságban érezhette magát a versenyző. Személyre szólóan adták ki a hajókat, és azt mint a sajátját használhatta a vitorlázó – sok esetben éveken keresztül. (A Honvédban ilyen nem fordulhatott elő, ott megtörtént, hogy hétről hétre más versenyzett egy hajóval.) Kővárinak a hatvanas évek elején Schőmer András volt a favoritja, majd a Litkey testvérek, a hetvenes években pedig Haán András. 1969-től a BKV Előre sí- és vitorlás-szakosztályának edzője, mindkét sportágban mesteredző. 1972-ben Litkey Bence és Izsák Szabolcs, 1976-ban pedig Haán András vett részt olimpián. Kielbe Kővári is elkísérte versenyzőit.

Közel húsz éven át egyet jelentett a balatonfüredi BKV Előrével. Az egyesületet 1949-től, a megalakulástól kezdve az 1978-ban bekövetkezett haláláig vezette, és sikert sikerre halmozott versenyzőivel.

Két életképes szakosztályt, kiváló sípályákat és egy szép vitorlástelepet hagyott az utókorra. Életében minden gondolata a sport, a versenyzés körül forgott. 1979 óta évente rendezik a Balatonon a Kővári Károly Emlékversenyt.